

از رویای پنجاه ساله تا هدف رویایی

سکوی المپیک!

بیش از هفت سال از اولین بارهایی که ماجرای سکوی المپیک را در والیبال شنیدیم می‌گذرد. محمدرضا داوورنی، با آن تابلوی وایت‌برد معروف در دفتر کارش، آمد و هدف بلندمدت این رشته را رسیدن به مدال المپیک در بازی‌های ۲۰۲۰ ترسیم کرد. آن هم در روزهایی که تیم ایران به‌تازگی چهارمی لیگ جهانی و ششمی رقابت‌های قهرمانی جهان را کسب کرده بود و در اوج قدرت خود به سر می‌برد.

در آن روزها شاید ترسیم سکوی المپیک به‌عنوان هدف شش سال آینده والیبال ایران، بلندپروازی جالب توجه و زیبایی بود که تلاش برای رسیدن به آن، می‌توانست موتور محرک خوبی برایمان باشد. باین‌حال روندی که در این شش سال طی شده است، به‌هیچ‌وجه

رنگ و بوی رسیدن به سکوی المپیک را نمی‌دهد.

تیم ملی والیبال پس از سال ۲۰۱۴، دیگر هیچگاه نتوانست آن مقام‌ها را تکرار کند. به جز رقابت‌های ۲۰۱۹ که یک بار دیگر فینال لیگ جهانی را تجربه کردیم، دیگر نتوانستیم به مرحله‌ی نهایی این رقابت‌ها برسیم و در رقابت‌های قهرمانی جهان ۲۰۱۸ هم هیچ برد ارزشمندی نصیبمان نشد.

در این فاصله، دو بار با غلبه بر آسیایی‌ها سهمیه‌ی ارزشمند المپیک را گرفتیم و البته در جام قهرمانان قاره‌ها در سال ۲۰۱۷، نخستین مدال جهانی‌مان را تجربه کردیم و سوم دنیا شدیم.

با تمام این‌ها هنوز هم هدف و شاید هم شعار فدراسیون والیبال و رئیس این فدراسیون، ایستادن روی سکوی المپیک در بازی‌های توکیو

است. بازی‌هایی که حالا قرار است در تابستان سال آینده برگزار شود و دومین تجربه‌ی المپیکی والیبال ایران را اتفاق بیفتد.

تیم ایران در این روزها هشتم جهان است و اگرچه روی کاغذ شانس بردن همه‌ی تیم‌های بزرگ دنیا را دارد، اما سال‌هاست که هیچ برد بزرگ و مهمی در مقابل ترکیب اصلی قدرت‌های دنیا کسب نکرده است. بردهای خوبی در لیگ جهانی به دست آمده است اما در بیشتر آنها، در مقابل ترکیبی نصفه‌ونیمه از قدرت‌های دنیا ایستاده‌ایم و تیم اصلی در برابرمان نبود.

باین‌حال داوورنی هنوز هم بر روی هدفی که تعیین کرده، باقی مانده است. گواه این ماجرا هم تصمیم‌هایش در همین سال ۹۹ است که پس از تعویق المپیک، با ایگور کولاکوویچ قطع همکاری کرد

و با همین هدف رسیدن به سکوی المپیک، ماه‌ها تلاش کرد تا یکی از نامدارترین مربیان روز دنیای والیبال را به ایران بیاورد. تلاشی که در نهایت به ثمر نشست و ولادیمیر آلکنووی روس، با تجربه‌ی حضور در سه المپیک و کسب مدال طلای این بازی‌های مهم، هدایت ایران را در توکیو پذیرفت و از فروردین آینده کارش را در تیم ملی آغاز می‌کند. رویای بزرگ والیبال در توکیو هرچقدر هم که بعید و دور از دسترس به نظر برسد، افق بلندی است که حتی تلاش برای رسیدن به آن هم می‌تواند رشد خوبی را نصیب تیم ایران کند. اتفاقی که سال‌هاست شاید کمتر می‌افتد و به‌نظر بسیاری از کارشناسان، والیبال ایران روند خوب و رو به رشدی را طی نمی‌کند و درگیر درجا زدن است.